

İRŞÂD

YEDİNCİ DERS

M Ü N D E R E C A T :

Bu Risale-i Şerife Receb ayının indi ilâhideki fazîleti ve Su'ban Radiyallahü anının bir kabristandan geçerken Resûlullah Sallallahü aleyhi vesellemın kabirde azab görenler için söyledikleri, Receb ayına hürmet eden bir kimse- nin eriştiği menzile ve Kudüs'te Receb ayına hürmet eden bir kadına Allah cellenin ikramı ve Cüneyd-i Bağdadî (K. S.) nın bir Mecusi ile konuşması ve bir delikanlının Hak tarafından irşadı, insanları Hakka yönelten bir risale-i mübârekdir.

SALLÛ ALÂ RESÛLÜNÂ MUHAMMED

Sallû alâ seyyidina Muhammed
Sallû alâ mürşidina Muhammed
Sallû alâ şemsiddûha Muhammed
Sallû alâ bedriddûca Muhammed
Sallû alâ nurül hüda Muhammed
Sallallahü aleyhi vesellem

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ
وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ

Ve sârîu ilâ mağfiretin min rabbiküm ve cennetin arduhas-semâvâtü vel-ardü uiddet lilmüttekiyn.

Sure-i Ali Imran, Ayet: 133

Meâli şerifi: Rabbinizin mağfiretine, genişliği gökler ve yer kadar olan Cennete koşunuz. Çabuk olun; bu Cennet Allah'tan korkanlar için yaratıldı.

Allah-ü zülcelâl Hazretlerinin varlığına, birliğine îmân eden ve Serdâr-ı Enbiya, Resûl-ü kibriya, mergub-u hüdâ, şefi-i rûz-i ceza, melce-i fukara, Enis-ül-gureba, iki cihan güneşi Muhammed Mustafa Sallallahü aleyhi-ve-sellemin risaletini tasdik eyleyen; âhîret gününe iman eyleyen; Cenabı Hakkın Cennetine talip, rızasına ragîb, cemaline âşık olan mü'minler! Nasıl ki; insanlar birbirlerinden faziletli yaratılmış ise, günlerin de birbirlerine üstünlükleri ve efdaliyeti vardır.

Bu efdal olan günler, Cenab-ı Hakkın rahmetinin cûş-u-hurûşa geldiği, lütf-u ihsanının deryalar gibi taşıdığı, belki de deryalardan ziyade kullarını aff-ı mağfiret ile affedeceği ve kendi-

sine dönenleri cenneti ve cemali ile müşerref ve şâd kılacağı için böyle günleri, böyle geceleri ve böyle saatleri rahmetinden ve sefkâtinden bizlere ihsan buyurmuştur.

İşte, bugünlerden ve bu gecelerden birisi de; Receb ayının ilk gecesi ve Receb ayının ilk cuma gecesidir. Hazret-i Fahri Âlem Sallallah-ü aleyhi vesellem muhterem ve sevgili torunu ve Hayder-i kerrâr, sâkiyi kevser, Fatih-i Hayber, Esed-ullah-il-galib Ali-yyibni, Talibin mahdum-u mükerrerleri Hazreti Hasan Radiyallahü anh, Fahri Âlem olan dedesinden şöyle rivayet ediyor:

«Senede dört gece vardır ki, o gecelerde Cenab-ı Hakkın rahmeti, mağfireti, keremi, ihsanı, lûtfü cihâna yağmurlar gibi yağmaktadır. Tâ ki bu gecelerin kıymetini bilenler ve bilecekler için.»

Bu geceler şunlardır:

1 — Receb-i Şerifin birinci gecesi,

2 — Şaban-ı Şerifin onbeşinci gecesi olan Beraat gecesi,

3 — Ramazan bayramı gecesi,

4 — Kurban bayramı gecesi,

İslâmda, aylar Kameri olduğu için gece evvel, gündüz sonradır. Meselâ: Şaban-ı şerifin on dördünü on beşine bağlayan gece onbeşinci gecedir.

Ramazan-ı Şerifin son gününü Bayramın birinci gününe bağlayan gece Bayram gecesidir. Kurban Bayramının arifesini Kurban Bayramının birinci gününe bağlayan gece Kurbanın ilk gecesidir. Perşembeyi cumaya bağlayan gece cuma gecesidir.

İşte, böyle gecelerin kadr-ü kıymetlerini bilenler, bu mübarek vakitleri isyan ile değil ibadet-ü taât, hayr-ü hasenat, naz-ü niyaz ile geçirirler. Böyle gecelerde Rabbilerinin rızalarını kazanırlar. Şu hikâyeden ibret alıp; böyle günlerin ve böyle gecelerin kadr-ü kıymetini bilelim:

H İ K Â Y E

Eshab-ı kiramdan Su'ban Radiyallahü anh şöyle rivayet ediyor:

Resûlullah Sallallah-ü aleyhi vesellem ile beraber gidiyor-

duk. Yolumuz bir kabristana uğradı. Efendimiz kabristanın önünde durup ağlamağa başladılar. Gözlerinden dökülen yaşlar göğsünü ıslatıyordu. Yanına yaklaşıp:

— Ya Resûlallah, anam, babam, nefsim, sana feda olsun, niçin ağlıyorsunuz? Vahiy mi nazil oldu? diye sordum.

— Yâ Su'ban! (R.A.) burada yatanlar; yani bu kabristanda bulunan mevtalar, azab-ı kabre düçar olmuşlar, onların haline ağlıyorum.

Diye cevap verdi ve ilâve buyurdular:

— Eğer, bunlar Receb ayının günlerinden bir gün oruçlu olup gecesinde Allaha ibadet etmiş olsalardı; bu azabı görmezlerdi, dediler.

Yine Resûlullah Sallallahü aleyhi ve sellemden şöyle rivayet edildi:

«Bir kimse, Receb ayının ilk gecesini ibadet-i taat ile ihya buyurursa; kalbler öldüğü vakit, o kimsenin kalbi ölmez. Allah (celle celâlühü) o kulunu rahmetine garkeder de; anasından doğduğu gün nasıl günahsız ise; öylece günahlardan temizler. O gecenin rahmetinden, cehenneme girmesi lâzım gelen yetmiş kişiye şefaata etmeye kendisine izin verilir.»

Mü'minler!... Buradaki lutf-ü keremi düşünün... Hem kendi afvolunuyor; hem de yetmiş kişiye şefaata izin veriliyor. Bu ne lütuf; bu ne kerem; bu ne mübarek gece. Bu akşamın kadr-ü kıymetini bilemeyip, Allaha isyan edenlere ve gayri yollara gidenlere, bu ömrü azizlerini havaya savurup kıymetini bilmiyenlere ne diyelim!...

Mü'minler!... Bir kimse altınını, elmasını denize savurup atsa, oturduğu evini yıksa; eşyalarını yaksa; bu kimseye bizler (Her halde zavallı adam aklını zayı etti) diye acırız, acımakta da haklıyız. Kaldı ki bu zatın tekrar çalışıp, kazanıp bu mallara sahip olması ihtimali mevcuttur. Halbuki; giden ömür ne para ile; ne çalışmakla geri gelir. Ömürlerini yok yere sarf edenler, hattâ isyan ile geçirenler, ölüm geldiği vakit tekrar hayata dönmeyenin imkânı var mıdır? Tabîî yoktur. Öyle ise ömrü aziziniz altınlardan, zümrütlerden ve her şeyden kıymetlidir. Ömr-ü azizlerini havaya verenlere ne isim verileceğini, siz okurlarımın ve dinleyenlerimin idrâkine bırakıyorum.

Resûlullah Sallallahü aleyhi ve sellemden şöyle rivayet edildi: «Ümmetim!... dikkat edin şehrullahı (yani Receb ayını) ganimet bilin. Receb ayı muhakkak şehrullahdır. Yani Allah'ın ayıdır. Bir kimse sevabını Allahdan ümit ederek bir gün oruç tutsa; o kula cennet vacip olur. Mutlaka cennete girer. İki gün oruç tutarsa, o kulun Allah indindeki mevkiini semâ ve arz ve dünya ehli vasfetmekten âcizdirler. Eğer, üç gün oruç tutsa; dünya belâlarından ve âhret azabından ve cünûn (yâni: deli olmaktan) cüzzam ve baras illetine uğramaktan, kötü kişilerin fitnesinden emin olur. Bir kimse Receb ayında yedi gün oruç tutsa, cehennem yedi kapısı bu kişi için kapanır. Sekiz gün Allah rızası için oruç tutarsa, sekiz cennetin kapısı onun için açılır. On gün oruç tutarsa, Allahdan ne isterse isteği verilir. On beş gün oruç tutarsa geçmiş günahları afvolduğu gibi günahları, hasenâta tebdil olur. Kim ki; on beşten ziyade oruç tutarsa; Allah onun ecrini ziyade kılar.»

Hadîsi şerifte şöyle vârid olmuştur:

Receb şerifin birinci günü, bir kimse Allah rızası için oruç tutsa, üç senelik geçmiş günahına kefarettir, ikinci günü oruç tutsa, geçmiş günahına kefarettir, üçüncü günü oruç tutsa, bir senelik geçmiş günahına kefarettir, dördüncü ve ilâ ahiri günler için tutulan her bir orucun da birer ay geçmiş günaha kefarettir olduğu Ravzatül ülemâ namlı kitabta mukayyettir. Yalnız, afvolan bu günahlar, Allah ile kul arasındaki günahlar olup, kul hakkı müstesnadır. Kul hakkının kazası mutlaka şarttır, yani hakkı üzerimizde olan kimsenin rızasını almamız şarttır ve lâzımdır.

Mi'rac gecesi Resûlullah Efendimiz Cennette bir nehir gördüm, suyu baldan tatlı, soğukluğu kardan ziyâde, kokusu ise, miskten daha alâ idi. Cebrail Aleyhisselâma sordum:

— Bu nehirden kimler içer?

Cebrail (A.S.) bana dedi ki:

— Bu nehrin ismi Receb'dir. Senin ümmetinden bir kimse, Receb ayında oruç tutsa, size salât etse, Allahü Sübhanehü ve Teâlâ bu nehirden o kula ikram edecektir.

Bu nehirden içmek isteyen âşık! «Şehrullah» olan Receb'te oruç tut! Resûlü kibriya, şefiî rüz-i cezaya salâvat ver!

«Receb» kelimesi üç harfdir. Kur'an harfiyle R, C, B (Receb) ile yazılır. (R) harfi Allahın rahmetine, (c) harfi de kulun cürmüne, (b) harfi de kulun berî olmasına delâlet eder. Allah Sübhanehu ve teâlâ (Ey kulum! Cürüm ve günah işledin. Rahmetimle seni onlardan beri kıldım. İsyânını ve cürmünü bu ay hürmetine bağışladım, buyuracaktır.) Bu harflerin, buna remz olduğunu, ulema böylece beyan etmişlerdir. Receb ayı çıktıktan sonra Huzurullah'a varır, Allahü sübhanehu ve Teâlâ Receb ayına:

— Ey benim Şehrim! Aceb seni sevdiler mi? Kullarım sana tâzim ettiler mi? der.

Receb ayı sükût eder; konuşmaz. Cenab-ı Hak tekrar ve tekrar sorar. O vakit Receb ayı der ki:

— Ayıblar örten sensin Yâ Râb! Kullarıma da gayrının ayıplarını örtmek için emreyledin. Resûlün de bana «sağır ay» diye isim verdi. Ben kullarının taatını işittim mâsiyetlerini, günahlarını duymadım, diye cevap verir. Bunun için, bu aya «Sağır ay» denilmiştir.

Allahü Sübhanehu ve Teâlâ hazretleri:

— Sen benim şehrimsin, günahları işitmezsin. Kullarımı günahları ve isyanları ile mademki kabûl ettin; senin kabûl ettiğin gibi ben de, senin hürmetine onları mağfiret buyurdum. Günahlarına bir kere olsun nedamet etmek şartı ile, sende günah ve mâsiyet işleseler dahi, bir kere nedamet edecek olurlarsa onları mağfiret buyuracağım, buyurur.

Receb ayına sağır denilmesinin sebebi şundandır: İki Kirâmen kâtibin meleği bizimle beraber bulunur; yaptığımız iyilik ve kötülükleri yazarlar. Receb ayına mahsus olmak üzere yalnız hasenâtımızı yazıp, seyyiatımızı yazmazlar. Receb ayında tövbe ve nedamet edenlerin seyyiatı meleklerle gösterilmez ki, göreler. İşittirilmez ki, yazalar.

Resûlullah Efendimiz buyurdular: «**Muhakkak Receb Şehrullahdır. Yani Allahın ayıdır. Şaban ayı da benim ayımdır. Ramazan ise ümmetimin ayıdır.**» demişlerdir.

İmam-ı Suyutinin «Camiüssagir» namındaki kitabında Hazreti Ebu Hüreyre: (**Resûlullah aleyhisselâmın Ramazandan son-**

ra en fazla oruç tuttuğu ay Receb ile Şaban ayları idi.) diyor.

Recebin lûgat mânası; Tâzim, büyüklenmedir. Kâbenin hâdimleri Receb ayının evvelinden sonuna kadar bu aya tâzimen, hürmeten Kâbeyi açık tutarlar. Diğer aylarda ise, pazartesi günü ile perşembe gününden gayri günlerde Kâbeyi kaparlar. Yani, haftada iki gün açık bırakırlar ve derler ki: (Bu ay şehrihdir. Bu beyt de, (yani evde) Allahın evidir. Kul da Allahın kulu olduğuna göre, biz nasıl men'edebiliriz kulunu; Allahın evinden; Allahın ayında) derler.

H İ K Â Y E

Beyt-il-Makdis'de yani Kudüs mescidinde bir kadın vardı. Orada Allah rızası için hizmet ederdi. Receb ayı geldi mi; ibadetine ilâve olarak Receb ayına hürmeten her gün on iki ihlâs sûresini tilâvet ederdi. Yine Receb ayı geldi. Âdeti olan on iki ihlâ'sı Recebe hürmeten tilâvet ediyordu. Günlerden bir gün öğlunu çağırıp:

— Oğlum benim ölümüm yaklaştı. Bana bir emr-i Hak olursa Rabbime ibadet kıldığım, daima hizmetinde bulunduğum zaman sırtıma giydiğim bu eski elbisemi bana kefen yap.

Diye vasiyyet etti. Birkaç gün sonra da öldü. (Yani oldu, mü'minler ölmezler olurlar. Kâfirler ölürler,) Oğlu anasının vasiyyetini tutmadı. Ona yeni kefen aldı. Annesini yeni kefenlere sardı. Eski bir elbiseyi kefen yapmak dosta, düşmana karşı kendisine ağır gelmişti. O gece annesini rüyada gördü. Annesi ona:

— Niçin vasiyetimi tutmadın?

Diye sitem etti. Sabah olunca vasiyetini yerine getirmek üzere eski elbiseleri alarak kabristana yollandı. Annesinin kabrini açtı. Nasıl bu işi yapmasın, rüyasında annesi ona:

— Niçin vasiyetimi yerine getirmedi? Senden razı değilim. Hakkım sana helâl olmasın, demişti.

Bir de baktı ki, kabir bomboştu. Annesi kabirde yoktu. Şaşırmişti. Dün buraya onu kendi eli ile gömmüş ve son vazifesini yapmıştı.

Ağlamağa başladı, şimdi ne yapacaktı? Kendisine şöyle nîda olundu:

— İşıtmedin mi, bilmedin mi? Bizim şehrimiz olan Recebe bir kimse hürmet etse, biz onu kabrinde yalnız bırakmayız. Seyyid Seyfullah (K.S.) şöyle diyor:

**Biz âşıkız, biz ölmeyiz
Çürüyüp toprak olmayız
Karanlıklarda kalmayız
Bize Leyl-ü-Nehâr olmaz.**

Allaha kulluk eden, Allahı seven, Allahın dostları zulmette kalmazlar. Ebedî saâdeti buradan bulurlar. Ebedî hayata buradan ererler. Onlara gözlerin görmediği; kulakların işitmediği, akılların düşünemediği, beşer kalbinin hatıra getiremediği nimetler ihsan olunur. Böyle günleri fırsat bilip; sây idegör. Yakın bir zamanda bu misafirhaneden seni cansız bir ata bindirip dostlarının firkat gözyaşları; düşmanlarının sevinç sürûrları ile o korkunç çukura amelin ile başbaşa bırakacaklar. Şâirin dediği gibi:

**Aldanma azizim bu dünyanın nakşına, nakkaşına
Hazret-i Âdem gibi girsen Hezâran yaşına
Âkıbet gelirsin şu musâlla taşına
Kapatırlar seni bir hâli haraba yalnız
O karanlık gecede kendine bir dost ara bul.**

Oranın dostu, arkadaşı iyi amellerdir. İyman, Namaz, Oruç'tur, **zekât'tır**, saclakâttır, bütün iyiliklerdir, zikrullahdır, sıddıktır, bütün mahlûkatı ilâhiyenin hakkını gözetmektir. Resûl Sallallahü aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurdular:

«Bir kişi öldüğü zaman, bütün amelleri münkatî olur. Yaptığı iyilikten üç şey, üç ameli daima devam eder; defter-i aminin hayır kısmına daima sevap yazılır.»

1 — Sadaka-i Cariye ki: Mektep, Medrese yaptırmak, Çeşme yaptırmak, Kuyu açtırmak, Hastahane yaptırmak, Mescid yaptırmak, Kanal açtırmak, yol yaptırmak, ağaç dikmek, köprü yaptırmak gibi...

Yaptırdığı bu hayırlar devam ettiği müddetçe, defter-i âmalı kapanmaz ve daima hayır defterine sevap yazılır.

2 — İyi evlât yetiştirmek: Dinine, vatanına, milletine, hemcinsine hizmet eden iyi ahlâklı evlât yetiştirmek de böyledir. Kendi evlâdı olmasa da, başkasının evlâdı dahi olsa o, yavrunun yapacağı iyiliklerin sevabı, onu yetiştirenlerin defter-i-âmaline yazılacaktır.

3 — Talebe okutmak veya okutturmak da böyledir. Kur'an ilminden başka tıp (Doktorluk, baytarlık, eczacılık) mühendislik, mimarlık, hukuk, coğrafya, kimya, iktisat ve benzeri bütün ilimleri öğrenmek, mü'minler için farzdır. Bunları öğretmek veya öğrenmekte de sevab-ı-azim bulunduğundan, bu maksatla yapılan mekteplerde okuyan talebe ve okutulan ilimler devam ettiği müddetçe, yaptıran kişilerin hayır defterleri de kapanmaz. Yalnız, bu ecr-i-azime nail olabilmek için şart: Allah'a, Peygambere, semavî kitaplara ve özellikle Kur'anı kerime iyman etmektir. Zira, bu ilimlerin hiç birisi, Kur'anı kerimden hariç değildir.

Bir kimse, iymana müteallik şeylere, inanmazsa, onun yapacağı hayır ve hasenatın, âhireti için hiç bir faydası olamayacağını, Kur'anı kerim açıkça beyan buyurmaktadır. İnanmadığı halde, yukarıda sayılan hayırları yapan kimsenin mükâfatı, yalnız dünyaya mahsustur. Ona (Büyük adam) derler, saygı gösterirler ve bütün bu iltifatlar dünyada kalır. Âhiretin sermayesi, iymandır, islâmdır. Fakat, şunu da söylemeden geçemeyeceğim ki, bu kabil iyilikleri yapanlar meselâ Hıristiyan, hatta dinsiz bile olsalar, bu hayırlı işlerinden dolayı son nefeslerinde kendilerine iyman ve islâm nasıbolması ihtimali mevcuttur. Bir kimsenin; müslüman olsa bile, insanlara fenalığı dokunuyor, Allahın dinini, yolunu unutup iyiliklerde bulunmuyorsa, son nefesinde iymanın elinden gideceği ve âhirette de azaba duçar olacağı, kütübü müteberede yazılıdır. Bu sebeple, mü'minler hayır ve hasenata koşmalı, hem dünya, hem de âhret hayatlarını mâmur ve âbadan etmelidirler. Tembellik, kokmuşluk, kötülük iymanın gitmesine sebeb olacağı gibi, iyilikler de iymanın bekasına en mühim âmildir.

Aşağıda sunacağım hikâyeyi, ibretle okuyunuz:

H İ K Â Y E

Ehlullahtan Cüneyd-i-Bağdadî (K.S.) rivayet ediyor:

Bir Mecusî'nin, karlı bir günde kuşlara yem verdiğini gördüm. Ateşpereste hitaben:

— İyman olmayınca ve islâma girmeyince bu yaptığının faydasını göremezsin. Allah, bu yaptığın iyiliği, ancak iyman ile kabul eder, dedim. Mecusî de bana:

— Belki kabul etmez amma, bu yaptığımı görmez, bilmez mi? dedi.

— Elbette görür ve bilir cevabını verdim.

— Öyle ise, bu da bana kâfidir, dedi.

Aradan yıllar geçti. Bir hac mevsiminde Beytullah'ı arzu ettim ve Mekke-i-mükerremeye gittim. Kâbe-i-muazzamayı tavaf esnasında, bir zatın:

— Ey bu kâinatın sahibi! Ey bu beytin Rabbi! Her şeyi gören, işiten, bilen sensin, diye gözlerinden yaşlar dökerek Beytullah'ı derin bir aşk ve vecd içinde tavaf ettiğini farkettim. Yüzünde, iyman nûru pırıldıyordu. Dikkat edince, bu nûr yüzlü zatın, birkaç sene önce karlı bir günde kuşlara yem veren ateşperest olduğunu hatırladım. Tavaftan sonra, kendisine yetiştim ve usulca kolundan tuttum. Bana:

— İşte, Allah gördü ve bildi, dedi. Hayretle yüzüme bakarak:

— Allahu ehad, Resûlühu Ahmed, sayhasıyla ruhunu teslim eyledi.

O ânda bana hitap olundu ki:

— Yâ Cüneyd! Sen beytimi arzu ettin, geldin beytimi buldun. O, bana geldi, beni buldu.

Gördün mü? Yaptığı o iyilik nasıl iymanına sebeb oldu. Müşrik olduğu halde, iyiliği sayesinde ne âli makamlara ne yüce bir devlete erdi ve ebedî hayata kavuştu, cennet ve cemale ve rıza-i-ilâhiye mazhar oldu.

Bizler ise, elhamd-ü-lillâh mü'miniz, Muhammedi'yiz. Eğer, âmali salihada bulunacak olursak, bizlere bahşolunacak nimetleri bir düşünelim. Düşünelim de, ona göre gayret edelim. Ölüm günü geldiği zaman, Rabbimizin cemaline ve Resûl aleyhisselâ-

mın iltifatına nail olalım. Arkamızda bırakacaklarımıza; güzel ahlâkta, Allah'a iymanda, Peygamberlere muhabbette, kitap ve sünnete riayetle, vatana hizmette, mahlûkatı ilâhiyyeye merhamette, insanlığa yardım ve müzaheretle nümune olalım. Musalâda namazımız kılınıp imam efendinin cemaate:

— Bu zatı nasıl bilirsiniz? sorusuna:

— İyi biliriz cevabını alabilmeğe hakkıyla lâıyk olalım. Yoksa, hazır bulunacak cemaati; yaptığımız ve saklamağa muktedir olmadığımız fenalıkları hatırlatarak, bıyık altından güldürmeyelim, yalancı şahitlik ettirmeyelim. Bilâkis, bu şahitlerimize kalben ve lisanen, yürekleri yanarak, gözlerinden yaşlar dökerek:

— İyi insandı, iyi müslümandı, mü'mindi, muvahhiddi, sadıktı. Dünya bir insan-ı-kâmil kaybetti, yeri gerçekten doldurulmaz, dedirtelim ve kendimizi rahmetle yâdettirelim. Bırakacağımız hayırlarla defterimizi kapattıralım.

Şâirin dediği gibi:

**Yâdında mıdır doğduğun dem?
Sen ağlardın, gülerdi âlem;
Öyle bir hayat geçir ki, olsun
Mevtin sana hande, halka mâtem...**

İyilerin iyiliklerinden dolayı amel defterleri kapanmayacağı gibi, fenaların da bıraktıkları fenalıklar devam ettiği müddetçe, günah defterleri kapanmayacaktır. Meselâ Kabil kardeşi Habil'i katleyledi. Kıyamet gününe kadar, nerede bir katil olayı vuku bulacaksa, bir misli günahı, Kabil'in günah defterine kaydolunacaktır. Zira, yeryüzünde ilk katil odur. Onun açtığı günah defteri, ilâ-yevm-el-kıyame kapanmaz.

Bir başka misal daha verelim:

Türkiye'de ilk defa eroin, kokain, esrar, afyon ve sair gibi zehirli ve zararlı maddeleri birtakım kumar oyunları getirenlerin de günah defteri aslâ kapanmayacak, o zehirli ve zararlı maddeleri bilerek veya bilmeyerek kullananların, o kumar çeşitleri oynayanların yapacakları günahın bir misli ilk defa o fenalığı getirenlerin defterlerine kaydolunacak ve yevm-i-cezada

kendi suçlarından başka, sebeb oldukları diğer insanların suçlarından dolayı da yargılanıp nâra atılacaklardır.

Vereceğim şu misali de ibretle okuyunuz:

Bir kimse, bir kızı iğfal etse ve maazallah o kız fahişe olsa; o kızı iğfal eden tövbe edip, namaz-niyaz sahibi olsa dahi, o kız kaç kerre zinâ ederse, günahının bir misli, kendisini ilk defa iğfal edenin defterine kaydolunur. Yarın, kıyamette iğfal ettiği kızın hakkını Allah o kuldan sorar ve kendisini de aynı suçtan mahkûm ederek hükûmeti ilâhiyenin hapishanesi olan cehennemine yüzüstü atar. Kendisini kıldığı namazlar kurtaramaz. Çünkü, iğfal ettiği kızı kurtaramamış ve onun günah deryasına düşmesine sebep olmuştur. Aynı ceza ile cezalanacaktır. Bütün fenalıklar böyledir. Bunu iyi bilelim, hakikatlere agâh olalım!..

Eğer, yaptığına nâdim olur da, iğfal ettiği kızı bu felâketten kurtarır, tevbe ettirip nikâhlarsa ve bu suretle ona iffetini iadeye muvaffak olursa, affa mazhar olur. Yoksa, kendisini kurtarır ve iğfal ettiği kızın âkibeti ile ilgilenmezse, belki de kıldığı namazlar, yaptığı diğer ibadetler, haccı ve zekâtı, iğfal ettiği kıza verilir. Kâfi gelirse ne âlâ... Gelmezse, o fahişenin bütün günahları, kendisini ilk defa iğfal edene yüklenir, nâra atılır.

قَالَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ أَتَدْرُونَ مِنَ الْمَفْلِسِ مِنْ أُمَّتِي
قَالُوا الْمَفْلِسُ بَيْنَنَا مَنْ لَا دِرْهَمَ لَهُ وَلَا مَتَاعَ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ الْمَفْلِسُ مِنْ أُمَّتِي مَنْ يَأْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِصَلَاتِهِ وَصِيَامِهِ
وَزَكَاتِهِ وَيَأْتِي وَقَدْ شَتَمَ هَذَا وَقَذَفَ هَذَا وَآكَلَ مَالَ هَذَا
وَسَفَكَ دَمَ هَذَا وَخَرَبَ هَذَا فَيَجْلِسُ فَيَقْصُّ هَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ
فَإِنْ فَنِيَتْ حَسَنَاتُهُ قَبْلَ هَذَا يُقْضَى بِمَا عَلَيْهِ مِنَ الْخَطَايَا أُخِذَ
مِنْ خَطَايَاهُمْ فَطُرِحَتْ عَلَيْهِمْ طُرْحًا فِي النَّارِ

Bir gün, Sahib-i miirüvvet efendimiz, ashabına sordular:

— **Müflis kimdir?**

Ashab-ı-kiram efendilerimiz, cevaben:

— **Parası, mülkü, metaı olmayandır, dediler. Efendimiz:**

— **Hayır! buyurdular. Kıyamet gününde, bir kimse Huzuru ilâhiye getirilir. Bu kimse, namazını kılmış, orucunu tutmuş, zekâtını vermiş, hacca gitmiş, her türlü hayır ve hasenatı yapmaya çalışmış, fakat birisini döğmüş, zecretmiş, fenalık etmiş, hakkını yemiştir.**

Allah celle celaluhu, meleklerle emreder:

— **Bunun hayır ve hasenatını hak sahiplerine dağıtınız. Yeterse ne âlâ... Yetmezse, hak sahiplerinin günahları onun üstüne yüklenir ve bu suretle hayır ve hasenatından da iflâs eder ve bu yüzden yüzüstü cehenneme atılır, buyurdular.**

Görülüyor ki, iman amalî salihâ ile, amalî salihâ ise Kur'an ahlâkı ve Resûlün sünnet ve siyreti ile beka bulmaktadır. Bu sebeple, kötü huylarımızı düzeltmeliyiz. Kendimizi iyi sıfatlarla süslemeliyiz. Elimizden iyilik gelmiyorsa, hiç olmazsa, fenalık da etmemeliyiz. Şunu unutmayınız ki, bu saydığım huylardan ve sıfatlardan kaçınmak, bâtınımızı mâmur eder. Kötü huylar ise, nâra sebeb olur. Belki, iymansız çene kapamamıza, cbedi azaba dûçar olmamıza, yol açar. Yalnız âhirette değil; azabımız tâcil olunarak dünyada da aynı işkenceleri çekmeye mahkûm olabiliriz.

Bu dertlerden bazıları u-cub, kibir, riyâ, gazab (Öfke), hased, mal ve makam hırsı ve sevgisidir.

Mal sevmekten iki dert daha peyda olur ki, hiçbir tabib buna çare bulamaz:

1 — **Afet-ül-batn**

2 — **Afet-ül-ferc**

Bu saydıklarımızın hepsi birer manevî hastalıktır. Bunlardan birisine tutulan, dünya ve âhirette mutlâka cezasını çeker. Meğher ki, Tefvik-i Rabbanî erişip, tövbe ve istiğfar ederek bu kötü hastalıklardan kurtulabilelim.

U'cub, kendisini beğenmektir ki, bu hastalık ekseriye sofu ve zâhid kimselerde zuhura gelir. Şeytan ona namazı, orucu, haccı terkettirinceye kadar uğraşır:

— Allah'ın emirlerini, senden daha iyi tutan kimse yok, diye onu kandırır. Bu suretle, onun amellerini hebâ eder. Bu gibiler, yalnız kendilerini cennetlik, diğer bütün insanları cehennemlik bilirler. Her yaptığını, Allah için değil de, insanlara gösteriş olsun diye yapmağa başlarlar ki, büyük bir âfettir. Buna RİYÂ, böyle yapanlara da MÛRAÎ denir. Ulemadan bazıları, ri-yâ için (Gizli şirk) dahi demişlerdir.

Kibir de, çok kötü ve Allah'ın hiç sevmediği sıfatlardan birisidir. Kibir sahibi, Allah'ın düşmanıdır. Şeytanın, rahmetten koğulmasına, kibri sebeb olmuştur. Kalbinde, zerre miktarı kibir olan kişinin, cennete giremeyeceğini Habib-i Hüda efendimiz haber vermektedir. Yukarıda tarif ettiğimiz U'cub kibir-den de kötüdür. Kibir, bir kimseye karşı olur. U'cub sahibi, yalnız da kalsa bu huyu kendisinde hisseder, yine kendisini beğenir.

Gazap, hilmiyetin aksidir. Dilimizde: (Öfke ile kalkan, zararlarla oturur). Sözü ile, babalarımız gazabın fenalığını ne güzel ifade etmiş ve bizlere nasihatta bulunmuşlardır. Gazap, gayet kötü bir sıfattır. Meselâ, bir mü'mine beş milyon lira versen, dininden çıkmaz, ama gazaplandığı zaman öyle bir küfür savurur ki, ne din kalır, ne iyman... Ne'üzü-billâh, dinden çıkar. Allah, nasibederse, ileriki derslerde, sırası gelince inşaallah onu da söyleyeceğim.

Hased; çok kötü bir sıfattır. Nasıl ki, ateş odunu yakarsa, hased de sahibini öylece yakar. Daha dünyada nâra sürükler ve cehennem azabını burada görmeğe başlar.

Hazreti Âdem, cennetten çıkarıldıktan sonra, bir zelle için senelerce ağladı ve nihayet affa mazhar oldu. Kendisine, taraf-ı ilâhiden üç nûr gösterildi ve:

— Bu nûrlara ne olduklarını sor! buyuruldu.

Hz. Âdem, ilk nûra sordu:

-- Kiminle müşerref oluyorum, adınızı bağışlayınız?

Nûr, ona cevap verdi:

— Ben akılım, dedi. (Demek ki, akıl bir nûrdur).

— Makamın, vazifen nedir? Neden mükerrem kılınmışsın?

— Makamım, insanoğlunun başıdır. Hayır ile şerri seçerim. Benim bulunduğum kafanın sahibinde, türlü türlü san'at-

lar zuhura gelir. Lisanından, âb-ı-hayat gibi sözler akar. Cennet yolları, Hak cemali, Hak rızası benimle bulunur.

Hz. Âdem, akıl nûruna:

— Allah, seni daima mükerrem kılsın, tenennisinden sonra ikinci nûra döndü ve sordu:

— Ey muazzez nûr!... Makamın neresidir, vazifen nedir, adınızı bağışlar mısınız?...

İkinci nûr da, kendisine şu cevabı verdi:

— Benim adım da, hayâ'dır. İnsanın gözünde bulunurum. Benim bulunduğum göz, Allah'tan gayrısını görmez. Hayâ sahibi insandan, melekler bile hayâ ederler. Ben, hangi gözde bulursam, o göz ibret sahibi olur. Hz. Osman Zinnûreyn gibi, dedi.

**Bir göz ki, olmaya ibret onun nazarında;
Ol düşmanıdır sahibinin, baş üzerinde...**

Âdem aleyhisselâm:

— Allah seni de mükerrem kılsın, dedi. Sana sahip olan evlâtlarıma ne mutlu, ne kutlu!... Sonra, üçüncü nûra döndü:

— Ne muazzez nûrsun, ne mükerrem cevhersin, dedi. Adın, vazifen nedir, makamın neresidir?

Üçüncü nûr cevap verdi:

— Adım merhamettir. Makamım, insanoğlunun kalbidir. İymanlı kalplerde bulunurum. Benim dahil olduğum kalpler, baştan aşağı nûr olur. İçinde, benim bulunduğum kalbin sahibi dünyada saadete ve âhiretde selâmete erer, dedi.

Bir başka rivayete göre de; Allahu zülcelâl, Hz. Âdem'e üç nûr gösterip, bunlardan birisini almasını emretti. Hz. Âdem, bu nûrlardan akıl nûrunu seçip aldı. İyman ve hayâ nûrları, akıl nûrunu takibettiler. Hz. Âdem:

— Seni değil, akli istemiştım, deyince:

— Ben akıl ile beraberim, ondan ayrılmam, cevabını veren iyman nûrundan sonra, hayâ nûru da:

— Ben de iymanın bulunduğu yerden ayrılmam, dedi.

Sonra, Âdem aleyhisselâma:

— Sol tarafa bak! denildi. Üç zulmet görüp iğrendi. Pek çirkin ve kelimelerle tarif edilemeyecek kadar iğrenç idiler. Hz. Âdem'e emrolundu:

— Yâ Âdem (A.S.) bu üç zulmete sor... İsimleri nelerdir? Mekânları nelerdir? Vazifeleri nelerdir?

Hazreti Âdem (A.S.) birinci zulmete sordu:

— Ne kadar çirkinsin. İsmi nedir? Mekânın neresidir? Vazifen nelerdir?

Zulmet cevap verir:

— İsmim kibirdir. Vazifem kulu, cenab-ı Hakkın gazabına uğratmaktır. Mekânım insan oğlunun başıdır. Bir başta ben olursam, kul Hakdan dûr olur.

Deyince; Âdem aleyhisselâm:

— Yalan söyleme yâ kibir!... İnsan oğlunun başında Akıl gibi bir cevher, bir nûr vardır. Deyince:

— Evet öyledir. Amma akıl gidince; ben o kafada kaim, o vücuda hâkim olurum.

Dedi. Âdem aleyhisselâm ikinci zulmete sual edip:

— İsmi nedir? Mekânın neresidir? Vazifen nedir?

Dedi. İkinci Zulmet cevaben:

— Benim ismim tamâ'dır. Mekânım insan oğlunun gözüdür. Ben bir Âdemoğlunun gözünde bulunursam; o Âdemoğlu insanlıktan istifa edip, hayvan gibi olur. Din gider, iman gider. İlm-ü irfan gider. Namus, ırz, vicdan gider.

Dedi. Âdem nebi (A.S.):

— Sus!... yalan söyleme. İnsan oğlunun gözünde hayâ olur. Deyince:

— Evet öyledir. Hayâ gidince ben gelirim. Ben gelince belâ gelir.

Dedi. Üçüncü zulmete hitab edilmesi emrolundu. Hazret-i Safiyullah üçüncü zulmete:

— Ne kadar çirkin yaratılmışsın. İsmi nedir? Mekânın neresidir? Vazifen nedir? Diye sorunca, zulmet cevap verip:

— Adım hasceddir. Mekânım kalbdır. Vazifem ise, bir kalpte oturdum mu, o kalpte ne din, ne iman, ne Hak kalır. Sahibi mi ateşe yakarım. Beni hâmil olan hayvandan daha aşağı olur, şeytandan beter olur. Helâk olur, dedi. Âdem nebî:

-- Sus, yalan söyleme!... Kalbde merhamet bulunur. Deyince:

— Doğru yâ Âdem!... Merhametle cem' olmam. Merhamet gidince ben yerine kaim olurum... dedi.

Sür çıkar ağyarı dilden ta tecelli ide Hak Padişah konmaz saraya hane mâmur olmadan

Anlayana sivrisinek saz; anlamayana davul - zurna az.

Hubbu-Câh; (yani, makam sevmek ise;) insanı helâk eder. Taberistan valisi olacağı diyerek, makamından vazgeçmiyerek Kerbelâ'da İmam-ı Hüseyini şehid edenler gibi makamına, câhına doyamadan gidenler binlercedir. Onlar nâra gidip yerlerinde, makamlarında şimdi baykuşlar oturmakta; örümcekler ağ kurmaktadır.

Mal sevmeğe gelince: Karûn gibi, kendi ve malı yere batıp, sevdiği malları mirasçılara taksim olup, onlar azabını çekmektedirler.

Karın âfeti ki, Yeme hasletidir. Yiyip semirenleri şimdi yer altında yılanlar, kurtlar yiyip semiriyorlar.

Afetül-ferc ki: Beş dakikalık lezzet için ömür boyunca zilete, rezalete o meş'um kara damga vurulup cemiyetten kovulan, Allah huzurundan tardolanların haddi hesabı mı var? Züleyha gibi şehvete düşersen, sultan dahi olsan zelil olursun. Şehvetine sabredersen Yusuf (A.S.) gibi köle de olsan sultan olursun.

İşte tövbe ayı geldi. Allaha dön!... Allaha dön!...

Hiç vakit kaybetmeden dönülecek kapı orasıdır. Belki ömrümüzün son Receb ayını idrâk ediyoruz. Suçlarımıza tövbe edelim. Bir daha günaha, isyana dönmeyelim.

Resûl Aleyhisselâm:

قَالَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ التَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ كَمَنْ
لَا ذَنْبَ لَهُ

Kalennebiyyü aleyhisselatu vesselâm Ettaibu minezenbi kemên la zenbe leh.

«Tövbe eden günahı yapmamış gibidir» diyor.

Biz zaif mahlûklarız. Allah kavidir. Biz fâniyiz, O bâkîdir. Nasıl olur da, biz zaifler o kaviye isyan ediyoruz. Gözlerimizin.

nûrunu söndürüverirse ne yapabiliriz? Aklımızı alırsa, her ne olursak olalım, bizi akıl hastahanesine götürürler. Ellerimiz kuru; ayaklarımız kötürüm olursa ne yapabiliriz? Allah şifa vermezse hangi doktor bizi iyi edebilir? Gelin!... ibret alalım. Her gün ahabplarımız âhirete gidiyor. Bize de sıra gelecek. Allahü zül-celâlin, afvetmeyeceği kul ve günah yoktur. O kerem sahibidir. Şeytan bile Âdem'in kabrine secde edip; (Aman yarabbi!) dese; o bile afv olur. Biz âdemzadeyiz, Hazret-i Resûlün ümmetiyiz. Hakkın katında mertebemiz yücedir. Afvedersek afv ve mağfiret buluruz. Cennet bizim için hazırlandı. Okuduğum âyetin lûgâten mânası budur. Allah, bizleri afvına, mağfiretine çağırıyor. Cenneti bizler için hazırladığını ilân ediyor. Ne kadar günahımız çok olsa; Rabbimizin rahmetinden büyük olamaz.

H İ K Â Y E

Gençliğinde ibadet edip, sonra ibadeti bırakan bir delikanlı bir gün aynaya bakıp saçında, sakalında, beyaz kıllar gördü: (Eyvah! ben ne yaptım?) dedi. (Acaba!... Allaha dönsen Rab-bim beni afveder mi?) diye düşündü. (Ömrümü Allaha isyan ile geçirdim ne yapacağım?) diye düşündüğü sırada kendine hitap olup:

— Ey kulum!... Sen beni severdin. Ben de seni severdim. Sen beni terk ettin. Ben seni helâk etmedim. Rızkını verdim. Yine bana dönersen, ben yine de seni severim, buyurdu.

Allah rahmeti bol, lûtfu geniş, keremi namütenahî malik-ül-mülktür. Kendine döneni afveder. Suçunu bağışlar. Bahusus üç aylarda rahmeti coşar. Keremi taşar. Her gece nida olunur:

- Bizi seven yok mu? Biz de sevelim.
- Tövbe eden yok mu? Tövbesini kabûl edelim.
- Afv isteyen yok mu? Affedelim.
- Bizden isteyen yok mu? İstedğini verelim!...
- Cennete talib olan yok mu? Cennet verelim!..
- Bana talib olan yok mu? Cemalimi göstereyim!..

Hız. Ebû Bekr Radiyallahü teâlâ anh buyuruyor. Recebin ilk Cuma gecesi ki; «Leyle-i Regaib» diyoruz. O gecenin sabaha karşı sülüsünde Semâ ve yer melekleri Kâbede toplanıp Allaha

niyâz ederler. Allah Celle Celâlühu; onlara sorar:

— Ey meleklerim, benden isteyin, isteyeceğinizi... Deyince:

— Ey bizim rabbimiz! Sen Zat-ı ecelli âlâdan dilediğimiz: Receb ayı hürmetine oruç tutan ümmet-i Muhammedi affveylemendir. Derler.

Allahü Zülcelâl hazretleri buyurur:

— Muhakkak onları afveyledim, cennet ve cemalimle onları şâd eyledim, diyerek biz Ümmet-i Muhammed-i rahmetine gark eder.

الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ
يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ
لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ
لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْحَجِيمِ

(7)

Elleziyne yahmilünel'arşe ve men havlehu yüsebbihüne bihamdi Rabbihim. ve yü'ml-nüne bihi ve yestagfirüne lilleziyne amenu Rabbenâ ve siğte külle şey'in rahmeten ve ilmen fağfir lilleziyne tâbu vettebe'ü sebiyleke vakıhim azâbel-cahiym.

(Mü'min — 7)

Mânayı münifi : Allah'ın arşını taşıyan ve arşı ilâhiyeyi tavaf eden melekler rablerine hamd-ü-senâ ve onu överek tesbih ve onu noksan sıfatlardan tenzih ederler. Kalbleri ile ona inanırlar, mü'minleri affetmesi için, onları rahmetine garketmesi için dua ederler ve şöylece niyazda bulunurlar: (Ey Rabbimiz!.. Senin rahmetin ve ilmin herşeyi kaplamıştır. Mü'minler de tövbe edip senin dinine sarılan, senin rızan üzere gidenleri affü mağfiretinle şâdeyle.. Onları cehennem azabından koru, nârında yakma..) Onların, babalarından, zevcelerinden, zürriyetlerinden salahı halde bulunanları, va'dylediğin cennetlere ithal eyle. Çünkü, yegâne galip sensin, hakim sensin, onları kötülüklerden koru, dünyada her kimi kötülüklerden korursan kıyamet günü rahmetinle şâdedersin, büyük kurtuluş da işte budur.

Ümmül-mü'minin, Hz. Ayşe radiyallahu anhâ; Resûl aleyhisselâmdan şöyle rivayet buyuruyor:

Kıyamet gününde, bütün insanlar açtır. Yalnız, Nebiler ve enbiyanın ehilleri ile, Receb, Şaban ve Ramazan aylarında oruç tutanlar müstesnadır. Receb, Şaban ve Ramazan aylarında oruç tutanlar için susuzluk ve açlık yoktur.

Resûl sallallahu aleyhi ve sellemden şöyle rivayet edildi:
(Kıyamet günü olduğu vakit, bir münâdi nidâ eder) :
— Receb ayına hürmeten oruç tutanlar nerede?

Sonra bir nûr peyda olur. Cebrail ve Mikâil nûrun gittiği tarafa giderler. Receb ayına hürmet edip oruç tutanlar, onlara tâbi olup sırat denilen Cisr-i Cehennemî yıldırım gibi geçerler. O korkunç akabeden kurtulunca; hepsi Allaha şükür edip; sıratı sür'atle geçirtti diye secde ettiklerinde :

— Ey Receb ayına hürmet edenler!.. Başlarınızı secdeden kaldırın. Secde etmek dünyada idi. Şimdi cennetteki menzillerinize girip, zevkü safâda olun!.. Deyu hitap olunup Recebe hürmet eden zevata böylece iltifat olunacaktır.

Resûl Aleyhissalât-ü vesselâm buyurdular ki :

«Ölüm zamanını ruhumuzun rahatlık ile acı duymadan, susuzluk çekmeden kabz olmasını o anda şeytanın şerrinden emin bulunmayı ve iman ile göçmeyi istiyorsanız, Receb ayında geçmiş günahlarınıza nedâmet ve tövbe ederek; ekseri günlerini oruçlu olarak geçiriniz. Rabbinizi çokça zikrediniz. Selâmetle Rabbinizin izni ile cennetine giriniz.»

Enes (R.A.) Hazretleri (Ben, Muaz-ibni Cebel'e rast geldim. Kendisine sordum :

— Yâ Muaz nereden geliyorsun?

— Sallallahü Aleyhi ve sellem'in yanından geliyorum, dedi.

— Bir şey söylediler mi? Kendisinden bir şey işittin mi? dedim.

— İşittim. Bir kimse, «Lâ ilâhe illallah» dese; hâlisen, muhlisen, yani; inanarak, Allah için, Cennete dâhil olur.

Bir kimse Receb ayında Allah rızası için bir gün oruç tutsa cennete girer. Buyurdular. Dedi. Sonra ben Mescide girdim. Resûlü (A.S.) orada buldum.

— Yâ Resûlallah! Muaz bana: «Lâ ilâhe illallah» diyen ve Recebde Allah rızası için bir gün oruç tutan cennete girdi dediğinizi haber verdi. Dedim.

—Evet Muaz doğru söylemiş. Ben böyle söyledim. Dedi.)

Receb geldiği vakit Resûl aleyhisselâm şöyle dua ederdi: Allahümme!.. bâriktenâ Recebe ve Şâban Ve belligna ilâ Ramazan...

Allah, seneyi oniki aya taksim buyurup; dördü Eşhür-ül-Hurum ki: Zil Kaade zil-Hicce, Muharrem, üçü birbiri ardına gelir. Birisi de Receb ayıdır. Vakti cahiliyette bu dört aya tazim ve hürmet ederler idi. Hattâ (Sana biri hakaret etse, sen mukabele etmeyip, Allaha bırakırsan yakın bir zamanda sana hakaret eden cezasını bulur.) Kerrat ile tecrübe olunmuştur.

Kardeşlerim!.. Bugünlerin kadrini bilelim. Rabbimize itâat edip, Kur'anın emirlerine uyalım ki, iki cihanda azîz olalım.

Yâ Rabbi!.. bizi kulluğundan kovma!.. bizim günahlarımızı affeyle! Bizleri nârından âzâd eyle!.. Ruhlarımızı tathir edip Habibinin ruhu ile âşinâ eyle!..

Ey Rabbimiz, bizi kulluğunda dâim, ibadetinde kaim, Receb de, Şâban da, Ramazan da saim eyle. Salihlere ilhak eyle!.. Burada cem'ylediğin gibi, yarın kıyamette Habibin sancağı altında rahmetinle cem'eyle!.. İltifatına, şefaatinde mazhar kıl!.. Nârından âzâd eyleyip; Cennet-i Cemâlinle müşerref eyle!..

Sübhâne Rabbike Rabb-il-izzeti amma yasifun ve selâmün alelmürselin vel-hamd-ü-lil-lahî Rabb-il Âlemin.

**EL-HAC
MUZAFFER OZAK**

— HU —

Açıldı bu gece cennet kapusu
Şehrullaha girdik El-hamdülillâh
Bilene Kadirdir hem ilk gecesi
Şehrullaha girdik Elhamdülillâh
Şehrullah, Recebdir. İsmi mübarek
Gündüzü sâim ol tesbih ederek
Gecesi secde kıl, yaşlar dökerek
Şehrullaha girdik elhamdülillâh
Birinci gününde sâim olana
Cennetler verilir tâib olana
Hem gecesinde kâim olana
Şehrullaha girdik Elhamdülillâh
Kadrini bilene ne mutlu gündür
Kalbini, yönünü hem hakka döndür
Karanlık kabrini Nûr ile doldur
Şehrullaha girdik Elhamdülillâh
Tevhidi bırakma sakın dilinden
Gayret kemerin çözme belinden
Âşıklar zevk alır dostun gülünden
Şehrullaha girdik Elhamdülillâh
Koşunuz rahmete, hem mağfirete
Giriniz, nimete lûtfе Cennete
Hakka kulluk edin bakman mihnete
Şehrullaha girdik Elhamdülillâh
Resûlü kevserde bulmak isteyen
Cennetin güllerin dermek isteyen
Dünyada cemâlin görmek isteyen
Şehrullaha girdik Elhamdülillâh
Âşık-ı Cânan için canından geçer
Cennet hullelerin bu ayda biçer
O âb-ı hayatı buradan içer
Şehrullaha girdik Elhamdülillâh

**Aşkî kaim ol Hakkın yolunda
İstiğfarı virdet çokça dilinde
Zulmet içre kaldın gurbet elinde
Şehrullaha girdik Elhamdülillâh**

**Aşkî Halvetiyyül - Cerrahî
El-Fatiha maassalavat...**